

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ตามหลักการของ Stephen R. Covey เพื่อศึกษาระดับอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง 7 ประการ และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กับคุณลักษณะทั่วไปของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและแบบประเมินตนเอง 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งของ Covey โดยความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามจากการวัดค่า Cronbach's Alpha สำหรับแบบประเมินตนเอง ได้ค่า $\text{Alpha} = 0.915$ คือมีระดับความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับยอดเยี่ยม (Excellent) (George and Mallery, 2003 อ้างใน Gliem and Gliem, 2003) จากผลการศึกษา สามารถสรุปผล อภิปรายผล ข้อค้นพบ รวมถึงข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 19 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด และเกรดเฉลี่ยสะสม เท่ากับ 3.01 - 3.50 อาศัยอยู่กับเพื่อน สถานภาพของบิดา/มารดา คือ อยู่ด้วยกัน อาชีพของบิดาและมารดา คือ เกษตรกร จำนวนเพื่อนสนิท คือ 1 - 2 คน ไม่ได้ทำงานพิเศษ หรือมีรายได้เสริม ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ไม่เคยเป็นผู้ริเริ่มผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ระดับการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะ หรือมหาวิทยาลัยจัดไว้ คือ เฉยๆ และไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลของการดำเนินชีวิตและภาพรวมอุปนิสัย 7 ประการ ได้แก่ การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ การทำสิ่งสำคัญก่อน การคิดแบบชนะ/ชนะ การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา การฝึกพลังประสานความต่าง และการลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของพื้นฐานทางอารมณ์ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.43) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ ฉันแสดงความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 5.07) และรองลงมา คือ ฉันเป็นคนรักษาสัญญาและให้ความสำคัญต่อข้อผูกพัน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.82) ส่วนระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างน้อย คือ ฉันไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่ดีของผู้อื่นลับหลัง (ค่าเฉลี่ย 3.39)

ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 3.97) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างมาก คือ ฉันสามารถใช้เวลาอย่างสมดุลในแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิต การงาน ครอบครัว เพื่อน และอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 4.21) รองลงมา คือ เวลาทำงาน ฉันคำนึงถึงจุดสนใจและความต้องการของคนที่ฉันกำลังทำงานให้ (ค่าเฉลี่ย 3.95) และ ฉันทุ่มเทในสิ่งที่ฉันทำ แต่ไม่ถึงกับทำให้หมดแรงหรือหมดสภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.74) ตามลำดับ

อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน อยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.30) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ ฉันรับผิดชอบต่ออารมณ์และการกระทำของฉันมากกว่าที่จะโทษผู้อื่นหรือสิ่งรอบข้าง (ค่าเฉลี่ย 4.64) รองลงมา คือ ฉันทุ่มเทความพยายามในสิ่งที่ฉันสามารถทำได้ มากกว่าในสิ่งที่ฉันไม่สามารถทำได้ (ค่าเฉลี่ย 4.62) ส่วนอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างมาก คือ ฉันควบคุมชีวิตของตัวเองได้ (ค่าเฉลี่ย 3.66)

อุปนิสัย 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย (ค่าเฉลี่ย 3.37) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างมาก คือ ฉันจัดการและตระเตรียมสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างดีเพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำแบบเร่งด่วนหรือแบบฉุกเฉิน (ค่าเฉลี่ย 3.70) ส่วนอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างน้อย คือ ฉันเริ่มต้นแต่ละสัปดาห์ด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนว่า ฉันต้องการทำอะไรให้สำเร็จ (ค่าเฉลี่ย 3.22) และฉันรู้ว่าฉันต้องการความสำเร็จอะไรในชีวิต (ค่าเฉลี่ย 3.21)

อุปนิสัย 3 การทำสิ่งสำคัญก่อน ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อน อยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.23) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ ฉันไม่ยอมให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สำคัญที่ต้องทำให้ชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่วุ่นวายอื่น ๆ ในแต่ละวัน (ค่าเฉลี่ย 4.67) รองลงมาคือ สิ่งต่าง ๆ ที่ฉันทำทุกวันมีความหมายและเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ฉันไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในชีวิต (ค่าเฉลี่ย 4.61) ส่วนอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างน้อย คือฉันมีวินัยในการทำตามแผนต่าง ๆ (ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า และอื่น ๆ) (ค่าเฉลี่ย 3.40)

อุปนิสัย 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.35) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ เวลาแก้ไขข้อขัดแย้ง ฉันพยายามหาวิธีที่ทำให้ทุกฝ่ายได้ประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 4.57) รองลงมาคือ ฉันให้ความร่วมมือกับผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 4.55) ส่วนอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างมาก คือ ฉันให้ความสำคัญกับความสำเร็จของผู้อื่น เท่า ๆ กับของตัวเอง (ค่าเฉลี่ย 3.91)

อุปนิสัย 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา อยู่ในระดับค่อนข้างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.11) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเราที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างมาก คือ ฉันพยายามทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 4.23) รองลงมาคือ ฉันเป็นคนอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 4.06) และ เวลาฟัง ฉันพยายามทำความเข้าใจผู้พูด จากมุมมองของผู้พูด ไม่ใช่แค่จากมุมมองของฉันเท่านั้น (ค่าเฉลี่ย 4.04) ตามลำดับ

อุปนิสัย 6 การฝึกพลังประสานความต่าง ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.38) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง ที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ ฉันเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวความคิดและวิธีแก้ไขปัญหาที่แปลกใหม่และดีกว่า (ค่าเฉลี่ย 4.95) รองลงมาคือ ฉันชอบกระตุ้นให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็น (ค่าเฉลี่ย 4.73) ส่วนอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง ที่มีค่าเฉลี่ยระดับค่อนข้างน้อย คือ ฉันให้ความสำคัญและค้นหาสิ่งที่อยู่ภายในใจของผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 3.45)

อุปนิสัย 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ ผู้ตอบแบบสอบถามมีผลรวมของอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 5.10) ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โดยอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ ฉันใช้เวลาในการหาความหมายและความสุขในชีวิต (ค่าเฉลี่ย 5.16) รองลงมาคือ ฉันให้ความสำคัญกับสุขภาพร่างกายและความเป็นอยู่ที่ดีของฉัน (ค่าเฉลี่ย 5.09) และฉันพยายามอย่างมากที่จะสร้างและปรับปรุงความสัมพันธ์กับผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 5.05) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่ม (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) ของระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพถึง

3.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเพศ กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเพศ กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว

3.8 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสถานภาพของบิดา/มารดา กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสถานภาพของบิดา/มารดา กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 พบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีสถานภาพของบิดา/มารดา แตกต่างกัน มีระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

3.9 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของอาชีพของบิดา กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของอาชีพของบิดา กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 พบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีอาชีพของบิดา แตกต่างกัน มีระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 พบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง แตกต่างกัน มีระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสุขในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุดและเกรดเฉลี่ยสะสมกับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสุขในการดำเนินชีวิต ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-moment Correlation Coefficient) พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมกับระดับกลุ่มอุปนิสัยแสดงความสุขในการดำเนินชีวิต มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.127 ส่วนความสัมพันธ์อื่น ๆ นั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอุปนิสัยแต่ละอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างอุปนิสัยแต่ละอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า อุปนิสัยส่วนมาก (ก่อนคิดเป็นกลุ่มอุปนิสัย) มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ เมื่อคิดเป็นกลุ่มอุปนิสัยแล้ว พบว่า อุปนิสัยชัยชนะส่วนตัวมีความสัมพันธ์กับอุปนิสัยชัยชนะในสังคมในระดับต่ำเช่นกัน และยังพบว่าอุปนิสัยชัยชนะส่วนตัวมีความสัมพันธ์กับภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งในระดับปานกลาง ส่วนอุปนิสัยชัยชนะในสังคมมีความสัมพันธ์กับภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งในระดับสูงมาก

นอกจากนี้ อุปนิสัยทุกอุปนิสัยมีความสัมพันธ์กับภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งในระดับปานกลาง ยกเว้น อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสุขในการดำเนินชีวิต และอุปนิสัยที่ 7 คือการปล่อยให้ตัวเองอยู่เสมอ ที่มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ผลของประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ที่มีต่อระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัย 1 ถึง 7 ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และภาพรวมระดับของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

ทำการทดสอบนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่มีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง แตกต่างกับ กับมีระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัย 1 ถึง 7 ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และภาพรวมระดับของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

ผลการทดสอบพบว่าผู้ที่มีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยที่มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ยกเว้นอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ และ อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ ที่มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยน้อยกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง และเมื่อพิจารณาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แล้วพบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยที่ 6 การฝึกกำลังผสมความต่าง ที่มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.5201 และ 4.3008 ตามลำดับ ส่วนอุปนิสัยอื่นๆ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2 อภิปรายผล

จากข้อสรุปการค้นคว้าแบบอิสระในครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการศึกษาระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ตามหลักการของ Stephen R. Covey ตามลำดับดังนี้

อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์

จากการศึกษาระดับอุปนิสัยพื้นฐานทางอารมณ์ ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับอุปนิสัยพื้นฐานทางอารมณ์อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 4.43 และเมื่อพิจารณาในอุปนิสัยย่อย นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ เรื่องการแสดงความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดเท่ากับ 5.07 รองลงมา การเป็นคนรักษาสัญญาและให้ความสำคัญต่อข้อผูกพัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 ส่วนเรื่องการไม่พูด

ถึงสิ่งที่ไม่ดีของผู้อื่นลับหลัง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 3.39 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ที่มีค่าเฉลี่ยพื้นฐานทางอารมณ์อยู่ในระดับมากเช่นกัน

เมื่อพิจารณาคูณลักษณะทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ พบว่า เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา เกรดเฉลี่ยของภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษาคณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปรดังกล่าว ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปรช่วงจำนวนเพื่อนสนิท และประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และไม่สอดคล้องกับของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่พบว่าเพศ มีเสริม มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ที่มีระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาศาสตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในระดับค่อนข้างมากเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่า ระดับอุปนิสัยแสดง

ความสมดุลในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.52 และเมื่อพิจารณาในอุปนิสัยย่อย พบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต เรื่องนั้น สามารถให้เวลาอย่างสมดุลในแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิต การงาน ครอบครัว เพื่อน และอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.21 รองลงมา คือเรื่องเวลาทำงาน ฉันทานึงถึงจุดสนใจและความต้องการของคนที่ฉันกำลังทำงานให้ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.95 และ ฉันทุ่มเทในสิ่งที่ฉันทำ แต่ไม่ถึงกับทำให้หมดแรงหรือหมดสภาพ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.97 ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ธนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

เมื่อพิจารณาคณะลักษณะทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ พบว่า เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา เกรดเฉลี่ยของภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา จำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม ประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษาคณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ธนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปร เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม สถานภาพของบิดา/มารดา ประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม และความเต็มใจอย่างยิ่งในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ธนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปรลำดับในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน (โปรแอกทีฟ) (Proactive)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 โดยนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่ 4 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัตธีรชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และยังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในลำดับที่ 5 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และยังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) ที่ทำการศึกษาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในลำดับที่ 5 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และยังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาริบัติ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ (Begin with the End in Mind)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 โดยนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่ 7 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัตธีรชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และยังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการ

ของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาริบดี พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) ที่ทำการศึกษาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

อุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อน (Put First Things First)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ซึ่งสอดคล้องกับของรัชนีชญ์ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมระดับอุปนิสัยที่ 3 อยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มีระดับอุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่ 5 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของรัชนีชญ์ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนอยู่ในลำดับที่ 5 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาริบดี พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) ที่ทำการศึกษาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนอยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อนอยู่ในลำดับที่ 7 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อย พบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มีอุปนิสัยย่อยในเรื่อง ฉันทไมยอมให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สำคัญที่ต้องทำให้ชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่วุ่นวายอื่น ๆ ในแต่ละวัน ใน

ระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.67) รองลงมาคือเรื่อง สิ่งต่าง ๆ ที่ฉันทำทุกวันมีความหมายและเป็นส่วนหนึ่ง ที่ช่วยให้ฉันไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในชีวิต (ค่าเฉลี่ย 4.61) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยในระดับมากเช่นเดียวกัน และเรื่อง ฉันมีวินัยในการทำตามแผนต่าง ๆ (ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า และ อื่น ๆ) ที่มีค่าเฉลี่ยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 3.40) แสดงว่า นักศึกษาสามารถลำดับความสำคัญในสิ่ง ที่ทำได้ดี แต่ยังขาดวินัยในการบริหารจัดการที่ดี

อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ (Think Win/Win)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะอยู่ใน ระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 ซึ่งสอดคล้องกับของชรัทธธรรณญ์ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งมี ค่าเฉลี่ยรวมระดับอุปนิสัยที่ 3 อยู่ในระดับมากเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาคณะพยาบาล ศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่ 3 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะ บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และสอดคล้องกับการศึกษาของฉันทวรงค์ ประหยัด ผล (2549) ที่ทำการศึกษาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้ คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบ ชนะ/ชนะอยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของชรั ธธรรณญ์ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้น คลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับ อุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะอยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะ นิสัย 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการ เปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาล ประจำการโรงพยาบาลรามาริบัติ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะอยู่ ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

อุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรา (Seek First to Understand, Then to be Understood)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจ เราอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 โดยนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับ

อุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่ 6 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาลประจำการ โรงพยาบาลรามาริบัติ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทวรรณค์ ประหยัดผล (2549) ที่ทำการศึกษาอุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 7 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉัตรชนนญ์ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

อุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความแตกต่าง (Synergize)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความแตกต่างอยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มีระดับอุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่ 2 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉัตรชนนญ์ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความแตกต่างอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความแตกต่างอยู่ในลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาลประจำการ โรงพยาบาลรามาริบัติ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความแตกต่างอยู่ในลำดับที่ 7 ของอุปนิสัย

ทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทวรางค์ ประหัชคผล (2549) ที่ทำการศึกษา
 อุปนิสัย 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จใน
 งานแตกต่างกัน พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความแตกต่างอยู่ใน
 ลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

อุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ (Sharpen the Saw)

พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ อยู่ใน
 ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.10 โดยนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยนี้เป็นลำดับที่
 1 ในอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ธนนัญ เกียรติไชยากร (2553)
 ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 7 การ
 ลลับเลื่อยให้คมอยู่เสมออยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ
 จิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะ
 บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่
 เสมออยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์
 พานิช (2550) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลใน
 การทำงานตามหลักการของ Covey ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตาม
 ทฤษฎีของ Michael J. Kirton ของพยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาศิปดี พบว่าระดับอุปนิสัย
 ของอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมออยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่
 สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทวรางค์ ประหัชคผล (2549) ที่ทำการศึกษาอุปนิสัย 7 ประการ
 ของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงานแตกต่างกัน พบว่า
 ระดับอุปนิสัยของอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมออยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7
 ประการ

กลุ่มอุปนิสัยชัยชนะส่วนตัว

จากการศึกษาระดับอุปนิสัยชัยชนะส่วนตัว ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับอุปนิสัยชัยชนะส่วนตัวอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ย
 เท่ากับ 4.25 ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ธนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการ
 วัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการ

เจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของระดับอุปนิสัยชัยชนะส่วนตนอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาคูณลักษณะทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อระดับอุปนิสัยชัยชนะส่วนตนของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ พบว่า ชั้นปีที่กำลังศึกษา เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุด และ จำนวนพี่น้องทั้งหมด มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยกลุ่มชัยชนะส่วนตน ไม่ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปร เพศ และลำดับในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยกลุ่มชัยชนะส่วนตนของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กลุ่มอุปนิสัยชัยชนะในสังคม

จากการศึกษาระดับอุปนิสัยชัยชนะในสังคม ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับอุปนิสัยชัยชนะในสังคมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของระดับอุปนิสัยชัยชนะในสังคมอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน

เมื่อพิจารณาคูณลักษณะทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อระดับอุปนิสัยชัยชนะในสังคมของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ พบว่า ชั้นปีที่กำลังศึกษา ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยกลุ่มชัยชนะในสังคม ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปร ชั้นปีที่กำลังศึกษา ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยชัยชนะในสังคมของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนเพศ อายุ เกรดเฉลี่ยของภาคการศึกษาต่ำสุด เกรดเฉลี่ยสะสม บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา จำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม ประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษาคณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผล ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับอุปนิสัยชัยชนะในสังคมของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

จากการศึกษาระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัทธาชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาคูณลักษณะทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ พบว่า ชั้นปีที่กำลังศึกษา ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัทธาชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปรชั้นปีที่กำลังศึกษา ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนเพศ ลำดับในครอบครัว และประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัทธาชนนัญ เกียรติไชยากร (2553) ที่พบว่าตัวแปรเพศ ลำดับในครอบครัว และประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

5.3 ข้อค้นพบ

จากการศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ในครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อค้นพบดังนี้

5.3.1 ข้อค้นพบด้านข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษา พบว่าการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ทั้งหมด 265 ราย ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 94 เป็นเพศหญิง มีเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุด มากกว่า 3.01 ถึงร้อยละ 67 ส่วนใหญ่บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย คือ เพื่อน หรือ บิดาและมารดา รวมกันแล้วมากถึงร้อยละ 88 ส่วนอาชีพของบิดา/มารดา คือ เกษตรกร เฉลี่ยประมาณ ร้อยละ 61.3 และผู้ตอบแบบสอบถามส่วน

ใหญ่มีจำนวนเพื่อนสนิท มากกว่า 2 คนขึ้นไป ประมาณร้อยละ 62 และยังพบอีกว่า ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ไม่มีการทำงานพิเศษหรือการมีรายได้เสริม ถึงร้อยละ 93 และส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ประมาณ ร้อยละ 65

5.3.2 ข้อค้นพบอุปนิสัยพื้นฐานทางอารมณ์ ความสมดุลของการดำเนินชีวิตและอุปนิสัย 7 ประการสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

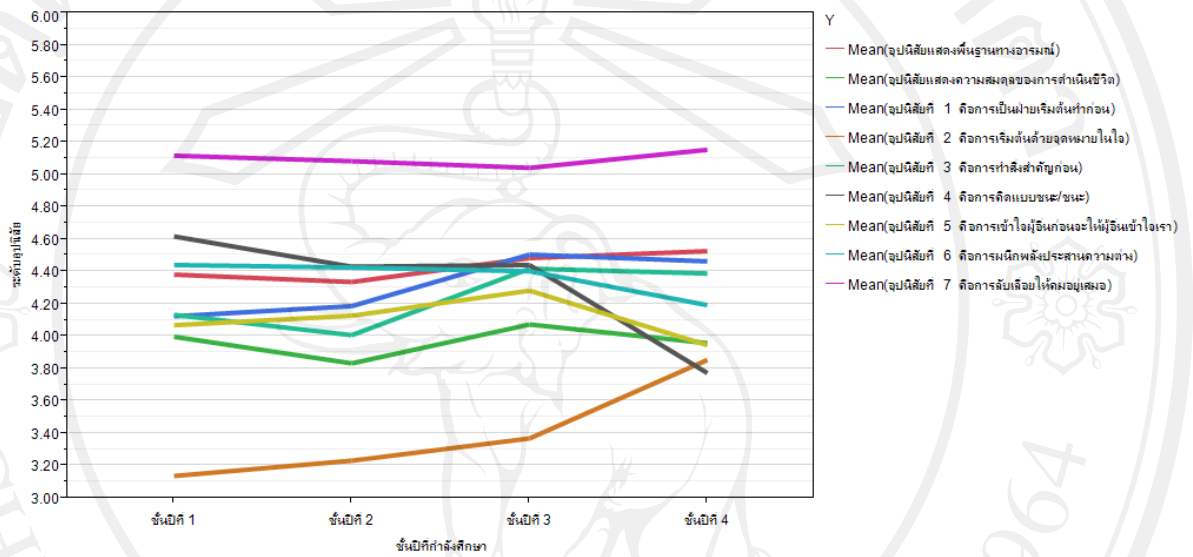
จากการศึกษา การระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง สามารถเรียงลำดับอุปนิสัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ไปน้อยสุดได้ดังนี้ คืออุปนิสัยที่ 7 การกลับเนื้อให้คมอยู่เสมอ พื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน อุปนิสัยที่ 3 การทำสิ่งสำคัญก่อน อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรา ความสมดุลในการดำเนินชีวิต และ อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ ตามลำดับ ส่วนข้อค้นพบจากการทดสอบสมมุติฐาน สามารถสรุปได้ดังนี้

เพศ อายุ เกรดเฉลี่ยสะสม สถานภาพของบิดา/มารดา และเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุด บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา จำนวนเพื่อนสนิท การทำงานพิเศษหรือการมีรายได้เสริม ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา การเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ระดับการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือที่ทางมหาวิทยาลัยจัดไว้ การเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ไม่มีผลต่อระดับของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

ชั้นปีที่กำลังศึกษา เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาต่ำสุด จำนวนพี่น้องทั้งหมด ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีผลต่อระดับของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งที่แตกต่างกัน

แนวโน้มของชั้นปีที่กำลังศึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสุขในการดำเนินชีวิต และอุปนิสัยที่ 1 ถึง 7

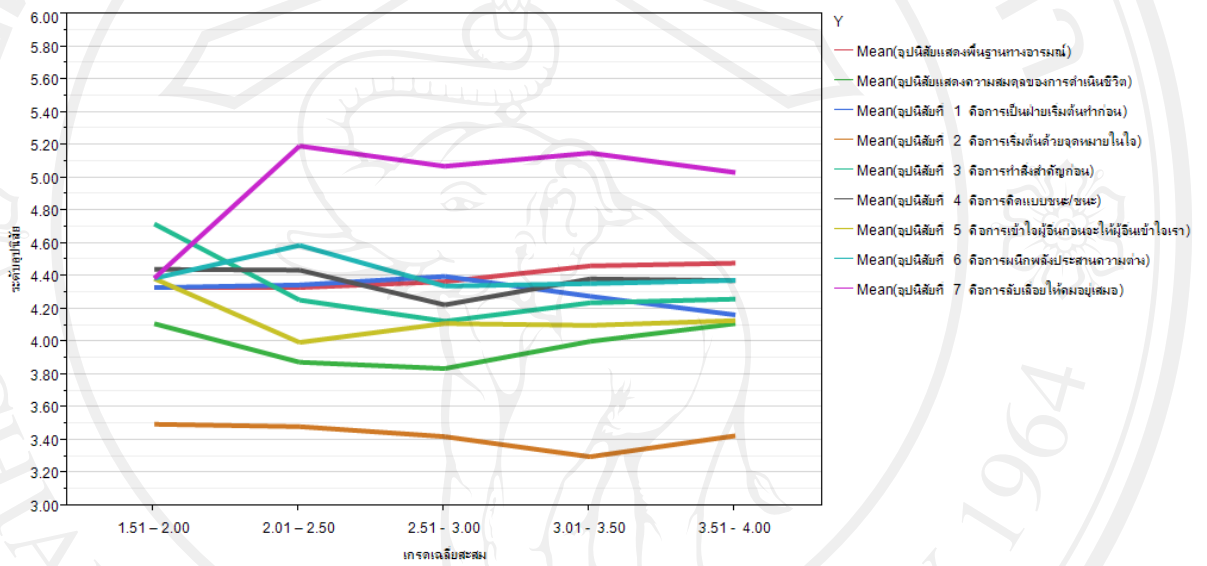
จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในชั้นปีที่สูงขึ้นมีแนวโน้มของระดับอุปนิสัยพื้นฐานทางอารมณ์ และ อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง



ภาพที่ 5.1 แนวโน้มของชั้นปีที่กำลังศึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสุขในการดำเนินชีวิต และอุปนิสัยที่ 1 ถึง 7

**แนวโน้มของเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทาง
อารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต และอุปนิสัยที่ 1 ถึง 7**

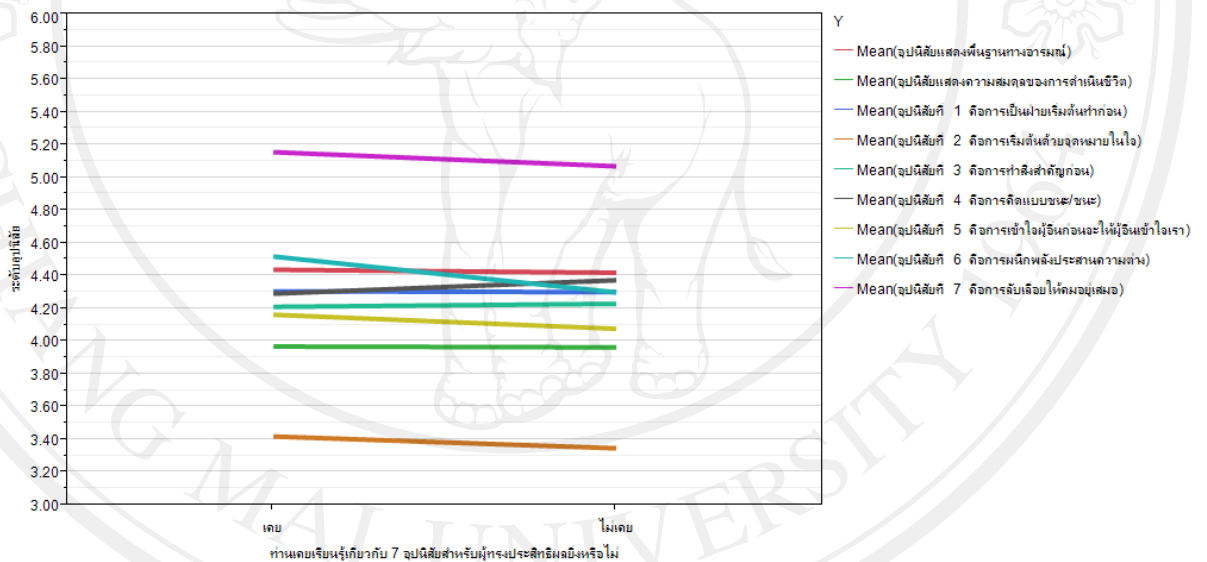
จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.51 – 2.00 จะมีระดับอุปนิสัยที่ 7 คือการกลับเนื้อให้กลมอยู่เสมอ ต่ำกว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 2.01 ขึ้นไป



ภาพที่ 5.2 แนวโน้มของเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ กับระดับอุปนิสัยแสดง
พื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัย 1 ถึง 7

แนวโน้มของประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต และอุปนิสัยที่ 1 ถึง 7

จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง มีแนวโน้มของระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让别人เข้าใจเรา อุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความต่าง และอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ ที่สูงกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง



ภาพที่ 5.3 แนวโน้มของประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง กับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต และอุปนิสัยที่ 1 ถึง 7

5.4 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้ ทำให้ทราบระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง และทำให้ทราบความแตกต่างและความสัมพันธ์ระหว่างระดับอุปนิสัยของนักศึกษากับคุณลักษณะทั่วไป ซึ่งทำให้นักศึกษาหรือผู้ที่สนใจสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาระดับอุปนิสัย 7 ประการอันจะนำไปสู่การเป็นผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งต่อไปได้

ข้อเสนอแนะสำหรับคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

1. จากการศึกษาค้นคว้าทำให้ทราบว่า หากคณาจารย์ในองค์กรขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาแล้ว ก็จะทำให้ทางคณะไม่สามารถส่งเสริมคุณลักษณะของผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งดังกล่าวให้กับนักศึกษาได้ ดังนั้นทางคณะพยาบาลศาสตร์จำเป็นต้องปูพื้นฐานและให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งให้กับคณาจารย์ภายในคณะก่อนเป็นอันดับแรก เช่น การจัดอบรมประจำเดือนเกี่ยวกับ 7 อุปนิสัย สำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งให้กับคณาจารย์ ภายใต้อาณาเขต “โครงการ ประสบความสำเร็จได้ด้วย 7 Habits” และพยายามปลูกฝังอุปนิสัยเหล่านั้นให้กับคณาจารย์ผ่านวัฒนธรรมขององค์กร ให้ทุกคนยึดถือเป็นหลักปฏิบัติอย่างเคร่งครัด หรือ การจัดบอร์ดแนะนำแนวทางในการพัฒนาตนเองโดยใช้หลัก 7 อุปนิสัย สำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ก่อนในลำดับแรก เป็นต้น คณาจารย์และบุคลากรต่างๆต้องเป็นต้นแบบในการพัฒนาตนเอง ทำให้เห็นเป็นตัวอย่างอย่างต่อเนื่อง ทุกคนในคณะต้องปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน ต้องเน้น ย้ำ ซ้ำ ทวน และให้ความร่วมมือกันอย่างจริงจัง ทั้งผู้บริหาร-ครู-นักเรียน ทั้งนี้การสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งให้กับคณาจารย์นั้น เพื่อที่ว่า คณาจารย์เหล่านั้นจะเป็นกำลังสำคัญในการสนับสนุนให้นักศึกษามีคุณสมบัติที่ดี พร้อมทั้งจะเป็นบัณฑิตพยาบาลศาสตร์อย่างสมบูรณ์ต่อไป

2. จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง จะมีแนวโน้มของระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความรู้สึกในการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรา อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง และอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ ที่สูงกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ดังนั้นทางคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ควรนำความรู้ในเรื่อง 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งเข้าไปสอดแทรกในเนื้อหาของกระบวนวิชา การเสริมสร้างทักษะทางสังคม และการจัดอบรม โดยอาจกำหนดให้นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียน

กระบวนการวิชาที่สอนให้นักศึกษาเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น และทำงานเป็นทีม เช่น สอดแทรกความรู้ของ 7 อุปนิสัยใน “วิชาการพยาบาลพื้นฐาน” หรือ “วิชาการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาด้วยกิจกรรม” เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาได้นำหลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง เข้าใจผู้อื่น และพร้อมที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุขต่อไป

3. จากผลการศึกษาพบว่า อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ ของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย และเป็นลำดับสุดท้ายเมื่อเทียบกับอุปนิสัยอื่นๆ ดังนั้นคณะพยาบาลศาสตร์ ควรมีการจัดอบรมและฝึกฝนนักศึกษา ภายใต้ “โครงการสัมมนาการพัฒนาตนเอง” ซึ่งมีเนื้อหาโครงการเกี่ยวกับการสร้างคำปณิญาส่วนตัว (Personal Mission Statement) ก่อนที่จะเริ่มต้นทำกิจกรรมต่างๆ โดยฝึกให้คิดถึงผลลัพธ์สุดท้ายก่อน ว่าอยากให้เป็นอย่างไร แล้วจากผลลัพธ์ที่คิดในใจก็จะแปลเป็นวิธีการไปสู่จุดหมาย เหมือนมีเป้าหมายที่ชัดเจน การทำให้เป้าหมายปรากฏชัด (Visualization) หรือเห็นได้ง่าย เสมือนเป็นแผนที่นำทางช่วยให้นักศึกษามีความพยายามและทุ่มเททำในสิ่งที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง นักศึกษาจะรู้ว่าตนต้องเตรียมอะไรบ้าง ทำอย่างไร ไปทางไหน เพื่อให้ประสบความสำเร็จและบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้ โดยการวางแผนการทำงาน หรือวางแผนชีวิตไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม ในที่สุดแล้วการงานนั้นๆ จะมีลักษณะสุดท้ายเป็นอย่างไร นักศึกษาก็จะทำตัวให้สอดคล้องกับจุดหมายนั้น โดยไม่ออกนอกเส้นทางหรือหลงทางไป

4. ก่อนการเริ่มภาคเรียน เช่น ช่วงรับน้องใหม่ของนักศึกษปีที่ 1 ทางคณะพยาบาลศาสตร์ ควรให้นักศึกษาได้ทำการประเมินตนเองก่อนการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง และควรให้นักศึกษามีการบันทึกผลการประเมินตนเองไว้ เพื่อให้ทราบข้อบกพร่องของตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้ทั้งทางคณะพยาบาลและตัวนักศึกษาเองสามารถติดตามพัฒนาการของนักศึกษาเกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง นอกจากนี้อาจให้มีการประเมินอุปนิสัยต่างๆ ผ่านทางคณะอาจารย์ ที่นักศึกษาได้ลงทะเบียนเรียน โดยดูว่าในแต่ละปี นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์เหล่านั้นมีอุปนิสัยที่เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ และเป็นไปในทิศทางใด

5. จากการศึกษาที่พบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ที่มีเกรดเฉลี่ยแตกต่างกัน มีระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตนแตกต่างกัน ดังนั้น ทางอาจารย์ที่ปรึกษาควรสนับสนุนให้นักศึกษารักษาระดับผลการเรียนที่ดีไว้ และพยายามพัฒนาความรู้ของตนต่อไป โดยอาจสอดแทรกกิจกรรมที่สนุกสนานแต่แฝงไว้ซึ่งความรู้ในหลักทฤษฎีไว้ในการสอน เช่น “กระบวนการพัฒนาตนเองด้วยกิจกรรมนันทนาการ” ซึ่งเป็นวิชาเลือกที่จะทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจและอยากที่จะเรียนรู้สิ่งเหล่านั้น หรือ การจัดกิจกรรมติวเดออร์จากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสถ่ายทอดความรู้จากรุ่นสู่รุ่น และมีโอกาสในการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการพยาบาลศาสตร์ได้

มากขึ้นด้วย ซึ่งการสนับสนุนให้นักศึกษามีผลการเรียนที่ดีนั้น อาจเป็นการสนับสนุนให้นักศึกษามีอุปนิสัยที่ 1 2 3 และ 7 ที่มากขึ้นด้วย

6. สำหรับนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ที่มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยในแต่ละด้านค่อนข้างน้อย ควรได้รับการเอาใจใส่จากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นพิเศษ โดยอาจจัดให้มีวิชาแนะแนวอาทิตย์ละสองชั่วโมง เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาได้มีโอกาสรับทราบปัญหาต่างๆของนักศึกษา หรืออาจจัดให้มีการส่งเสริมความรู้ในแต่ละอุปนิสัย และชี้ให้เห็นข้อดีของการมีอุปนิสัยดังกล่าว และส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาตนเอง โดยให้มีการเรียนรู้จากกิจกรรมที่ทางคณะจัดขึ้น เช่น “โครงการส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองและทักษะทางสังคมสำหรับนักศึกษา” เป็นต้น เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขต่อไป

7. จากผลของชั้นปีที่กำลังศึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีผลต่อระดับของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งที่แตกต่างกัน ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นที่น่าสนใจยิ่ง หากศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้นและระบุได้ว่าสาเหตุใดที่ทำให้ชั้นปีที่กำลังศึกษาของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ทำให้ระดับอุปนิสัยแตกต่างกัน อาจนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการแนะนำนักศึกษาในแต่ละชั้นปี เพื่อช่วยลดความแตกต่างของระดับอุปนิสัยอันเกิดจากอิทธิพลของชั้นปีที่กำลังศึกษา ซึ่งหมายถึงการช่วยยกระดับอุปนิสัยในระดับต่ำให้สูงขึ้นได้ต่อไป

8. เนื่องจากหลักสูตรการเรียนการสอนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปี 3 และปี 4 จะเน้นหนักในรายวิชาภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วยทั้งในและนอกโรงพยาบาล รวมทั้งการออกฝึกภาคปฏิบัติในโรงพยาบาลชุมชนต่างจังหวัด ทำให้นักศึกษาไม่ค่อยมีเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของนักศึกษา ดังนั้นควรมีการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยจัดการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตและหน่วยพัฒนานักศึกษา เพื่อจัดสรรเวลาสนับสนุนให้นักศึกษาแต่ละชั้นปีเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เพิ่มขึ้น โดยให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอน

9. ควรมีการประเมินการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาทุกชั้นปี และทำอย่างต่อเนื่องเพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลงในด้านการพัฒนาตนเองและศักยภาพของนักศึกษา

นอกจากนี้ผู้ศึกษายังต้องการแนะนำกิจกรรมของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ โดยนำหลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษา โดยแบ่งการจัดกิจกรรมตามชั้นปีที่ศึกษา ดังนี้

ชั้นปีที่ 1 : โครงการส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ในสังคม โดยอาจมอบหมายงานต่างๆซึ่งให้นักศึกษาไปหาข้อมูลของงานเหล่านั้นมาก่อนการเรียนการสอน และ

อาจให้นักศึกษา ศึกษาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำเสนอข้อมูลที่มีคุณธรรม เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม หรืออาจเป็นกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมค่ายอาสาพัฒนาชุมชน กิจกรรมรณรงค์บริจาคสิ่งของให้ผู้ยากไร้หรือประสบภัยต่าง ๆ กิจกรรมสร้างเสริมประชาธิปไตยในคณะ กิจกรรมพัฒนาวัด/สถานที่สำคัญในชุมชน (เนื่องในวันสำคัญ) ฯลฯ ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดด้วยตนเอง มีการนำปัญหาต่างๆในสังคมมาฝึกคิด เน้นการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้/ความคิดเห็น/วิพากษ์วิจารณ์ สันทนาในปัญหา นั้น ๆ จนเกิดความตระหนัก ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตัวเอง รู้จักฟังตนเองก่อนที่จะฟังผู้อื่น เข้าใจตนเองเข้าใจผู้อื่น ซึ่งเป็นอุปนิสัยพื้นฐานประการหนึ่งที่จะทำให้นักศึกษาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ชั้นปีที่ 2 : โครงการสร้างเสริมการปรับตัวในการเรียนระดับบัณฑิตศึกษา โดยอาจมีการจัดกลุ่มให้นักศึกษารุ่นพี่มาถ่ายทอดประสบการณ์และแนวทางในการปรับตัว ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่เกิดจากการเรียนการสอน ซึ่งอาจนำหลัก 7 อุปนิสัยมาช่วยให้นักศึกษาสามารถปรับตัวในการเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ชั้นปีที่ 3 : โครงการเรียนพยาบาลอย่างไรให้มีความสุข ทั้งนี้เพื่อช่วยลดความเครียดและความกังวลจากการเรียน และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในหมู่นักศึกษาด้วยกัน รับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยอาจสนับสนุนให้นักศึกษาแก้ปัญหาต่างๆเป็นทีม จากกิจกรรมกีฬาของคณะ โดยให้นักศึกษาได้เป็นผู้รับผิดชอบกิจกรรมเหล่านั้นด้วยตนเอง เป็นต้น

นอกจากนี้ ทางคณะพยาบาลควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกชั้นปีเข้าร่วมโครงการอบรมในหลักสูตร “การพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาและสันติสุข” ตามความสมัครใจ ซึ่งในระยะแรกการจัดกิจกรรมอาจทำร่วมกับ ภาควิชาการแพทยศาสตร์ หรือ ภาควิชาทางการพยาบาลอื่นๆ จากนั้นค่อยดูถึงผลการประเมินกิจกรรม แล้วค่อยให้ทางคณะกำหนดเป็นหลักสูตรที่ต้องให้นักศึกษา อาจเป็นชั้นปีที่ ๓ เข้าร่วมโครงการพัฒนาจิตจริยธรรม โดยโครงการพัฒนาจิตจริยธรรมอาจมีระยะเวลาการอบรมตลอดโครงการ ๘ วัน ๗ คืน โดยมุ่งเน้นให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดสติ และสมาธิ และการเข้าใจหลักธรรมในพุทธศาสนา มีพื้นฐานการปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งในแต่ละครั้งของการทำกิจกรรมวิทยากรผู้ดำเนินกิจกรรมและคณาจารย์ของคณะควรมีการร่วมมือกันในการพัฒนาปรับปรุงกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับกลุ่มนักศึกษามากขึ้นเป็นลำดับ โดยอาจประเมินจากพื้นฐาน และพัฒนาการของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม จัดกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อให้นักศึกษาเกิดทัศนคติที่ดีและได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเข้าร่วมโครงการ ซึ่งผลจากการดำเนินกิจกรรมอาจนำมาสู่การขยายผล การจัดกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์จาก

การปฏิบัติ และจัดให้มีกิจกรรมต่อเนื่อง เช่น การฝึกปฏิบัติธรรมระยะสั้นในช่วงปิดภาคการศึกษา เป็นต้น

ชั้นปีที่ 4 : โครงการเตรียมความพร้อมเข้าสู่วิชาชีพ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และคุณสมบัติที่ดีในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น ตลอดจนมีความเป็นผู้นำ ซึ่งกิจกรรมนี้อาจจัดให้นักศึกษาไปศึกษาดูการทำงานของพยาบาลจริง ซึ่งอาจช่วยให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะและความรู้ได้มากยิ่งขึ้น หรือ อาจให้นักศึกษาร่วมกันจัดโครงการค่ายสุขภาพ ระหว่างการปิดภาคฤดูร้อน เพื่อร่วมกันทำกิจกรรมเชิงอาสาพัฒนาโดยนำความรู้ความสามารถจากห้องเรียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมชนบท ภายใต้โครงการ พยาบาลไทย เพื่อสังคมไทย โดยสร้างสรรค์รูปแบบกิจกรรม และบูรณาการกับการเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น การส่งเสริมณรงค์เรื่องภาวะสุขภาพของคนไทย การตรวจประเมินภาวะสุขภาพเบื้องต้น โดยการร่วมมือกับองค์กรในท้องถิ่น เช่น โรงเรียน อนามัย และองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์

1. นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ควรที่จะประเมินตนเองเกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพอย่างยิ่งอย่างสม่ำเสมอด้วยความซื่อสัตย์ และทำการปรับปรุงตนเองอย่างสม่ำเสมอโดยเฉพาะในด้านที่ตนเองมีระดับอุปนิสัยน้อยที่สุดจนถึงค่อนข้างน้อย ควรใส่ใจเป็นพิเศษ
2. จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.51 – 2.00 จะมีระดับอุปนิสัยที่ 7 คือการลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ ต่ำกว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 2.01 ขึ้นไป ดังนั้น นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.51 – 2.00 ควรมีการพัฒนาอุปนิสัยที่ 7 โดยการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ให้แก่ตนเองอยู่เสมอใน 4 ด้าน คือ ด้านกายภาพ ด้านอารมณ์ ด้านสติปัญญา และ ด้านจิตวิญญาณ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ในกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.51 – 2.00 สามารถพัฒนาเกรดเฉลี่ยของตนให้สูงขึ้นได้
3. จากผลการศึกษาพบว่า ภาพรวมค่าเฉลี่ยระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยค่าเฉลี่ยในแต่ละอุปนิสัยอยู่ในระดับค่อนข้างมากจนถึงระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาในอุปนิสัยย่อยแล้วพบว่า ยังมีนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ที่มีค่าเฉลี่ยบางอุปนิสัยอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ได้แก่ อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ เรื่องฉันรู้ว่าต้องการความสำเร็จอะไรในชีวิต และเรื่องฉันเริ่มต้นแต่ละสัปดาห์ด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนว่าฉันต้องการทำอะไรให้สำเร็จ เป็นต้น ซึ่งอุปนิสัยดังกล่าวควรจะได้รับการพัฒนาให้มี

ระดับที่สูงขึ้น โดยนักศึกษาจะต้องรู้จักที่จะวางแผนในการดำเนินชีวิต ต้องพยายามตั้งเป้าหมายให้กับตนเองว่าตนเองต้องการอะไร และพยายามหากิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้ความสำเร็จที่เราตั้งเป้าหมายไว้นั้นสำเร็จเร็วขึ้น เพื่อให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จตามที่นักศึกษาได้หวังไว้